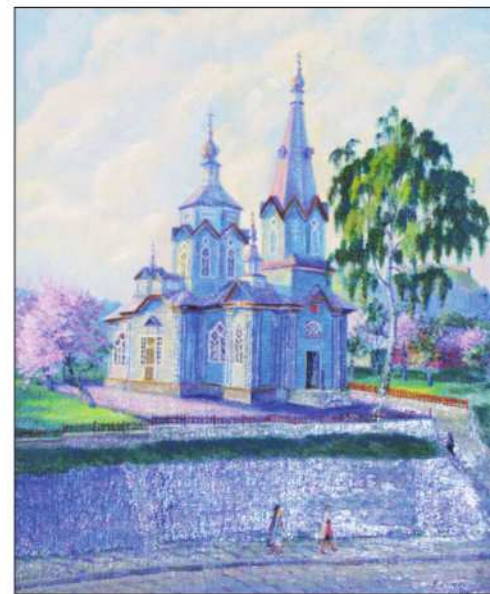
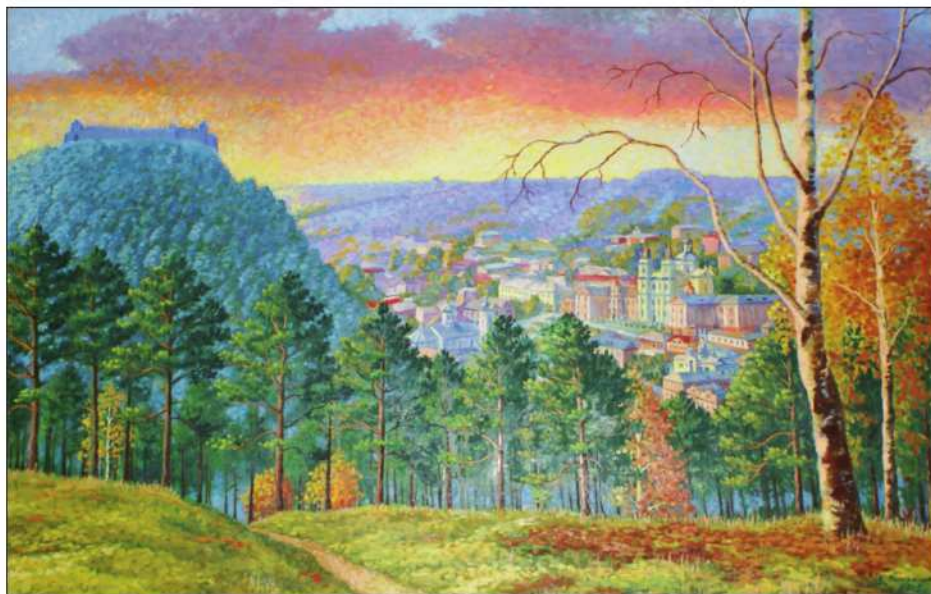

БОГДАН РОМАНЮК: МИТЕЦЬ, ЗАПЮБЛЕНИЙ У МІСТО

КРІЗЬ БЕЗМЕЖЖЯ ПІТ Ліна ВЕРЕСЕНЬ

Які знайти чи підібрати слова?
Хіба вони приглушать болю грози
Чи висушать пекучі серця сльози,
Коли ще пам'ять трепетно жива?

Життю початок є і є кінець,
Між ними — лиш печать людської суті.
Нас пам'ятатимуть чи будемо забуті —
Це як нестиме хто свій хрест-вінець...

Мисливець духу, він ловив ту мить,
Яка ніколи більше не вернеться
Й на полотні красою відіб'ється,
Щоб потім пам'ять вдячну оживить.

Це був поет, художник, педагог.
І на дорозі до земного храму
Він не втомився: за багатство криму
В Небесний храм його покликав Бог.

Не всім дано такий лишити слід,
Горіти до останньої хвилини...
Душа митця із кожної картини
Дивитись буде крізь безмежжя літ.

